

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Jeg vil gerne bekræfte rigtigheden af det, den højtærede formand fortalte om den samtale, vi havde på bureauchefens kontor; men samtidig ønsker jeg at tilføje, at efter samtalen fik jeg oplyst, at vor redaktør, som har et pressekort til denne bygning, og det bud, som var sendt herved fra vort blad, havde legitimeret sig. Den overordnede fra politiet, som vi havde talt med, sagde, at årsagen til afvisningen var, at der ingen legitimation var; men der havde været en sådan legitimation. Ikke desto mindre blev vor redaktør afvist; han har pressekort, men måtte 2 gange frem med det, og desuden måtte han redegøre for, hvem han var, og fra hvilket blad han kom. Vi gik så igen til politiet, og man erkendte, at det var forkert, og at nu skulle enhver, som i aften ønskede at tale med et folketingsmedlem, få lov til at komme ind i bygningen. Der gik ikke mange minutter, før der blev ringet ude fra byen og sagt, at det var helt umuligt at komme ind, selvom man ville tale med et folketingsmedlem. Derefter gik det ærede medlem hr. Ingmar Wagner og jeg ned i forhallen og talte med den vagthavende overordnede om spørgsmålet, og han sagde, at det var ganske rigtigt, at selvfølgelig kunne de mennesker komme ind, som ønsker at tale med medlemmer af tinget, men enhver kan jo komme og sige, at han kender et folketingsmedlem. Midt under denne samtale blev det oplyst af en betjent — jeg ved ikke, hvilken charge han har — at der var ordre til afdeling 1 fra justitsministeren personlig om, at ingen måtte lades ind; og det er vel forklaringen på, at heller ikke medlemmer af tinget har kunnet få adgang uden at legitimere sig. Tre medlemmer af venstregruppen måtte legitimere sig for at få adgang til bygningen. Det forekommer mig, at disse drastiske foranstaltninger er aldeles overflødige. Går man ned og ser på det antal mennesker, der står herved, er det ganske klart, at man ikke behøver andre foranstaltninger end dem, vi har til daglig. Så jeg opfordrer til, at man trækker de politistyrker tilbage, der nu står og beskytter indgangen til Christiansborg og folketinget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne have lov til at bemærke, at det

naturligvis er ganske urigtigt, at jeg personlig skulle have givet ordre til, at ingen måtte komme herind. Forholdet er, såvidt jeg har erfaret, dette, at der i starten er sket en misforståelse; der har været udvist, skal vi sige lidt for stor nidkærhed. Men situationen er nu afklaret, den er normal; enhver, der har en henvendelse at rette til et medlem af det høje ting, eller enhver, der henvender sig som medlem af en deputation, der vil rette henvendelse til udvalget, får naturligvis på normal måde adgang til folketinget.

Hans Rasmussen: De bemærkninger, det ærede medlem hr. Aksel Larsen fremsatte om Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund, forekommer mig at være både overraskende og urimelige. Dette forbund kan ligesom øvrige fagforbund i dette land selv bestemme sin strukturelle opbygning, og dets medlemmer har gang på gang på kongresser bekræftet, at de ønsker deres overenskomstspørgsmål afgjort ved kompetent forsamling. Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund er stillet som de øvrige organisationer, præcis som smedeforbundet og øvrige forbund. For smedeforbundets vedkommende har vi vel omtrent 30 000 beskæftigede indenfor den organiserede jernindustri; resten er beskæftigede på andre områder. Når samtlige vore medlemmer alligevel deltager i urafstemningen, skyldes det, at det forslag, som gennemføres overfor den organiserede jernindustri, får virkninger på andre områder; på samme måde forholder det sig med handels- og kontormedhjælperne: at det, som gennemføres overfor arbejdsgiverforeningen, får virkninger for områder udenom, så jeg synes, at handels- og kontormedhjælpernes afstemningsmetoder er fuldtud lovlige og korrekte.

Hvad angår det mæglingforslag, som statens forligsmand efter flere ugers forhandlinger til såvel arbejdsgiver- som arbejderside stillede den 31. marts, har jeg overfor fagbevægelsens medlemmer og dermed også overfor offentligheden givet udtryk for, at jeg fandt det egnet til løsning af den foreliggende vanskelige situation på arbejdsmarkedet. I overensstemmelse med hævdivunden, god demokratisk sædvane har dette forslag nu været til afstemning blandt de direkte interesserede parter, dem, der skal